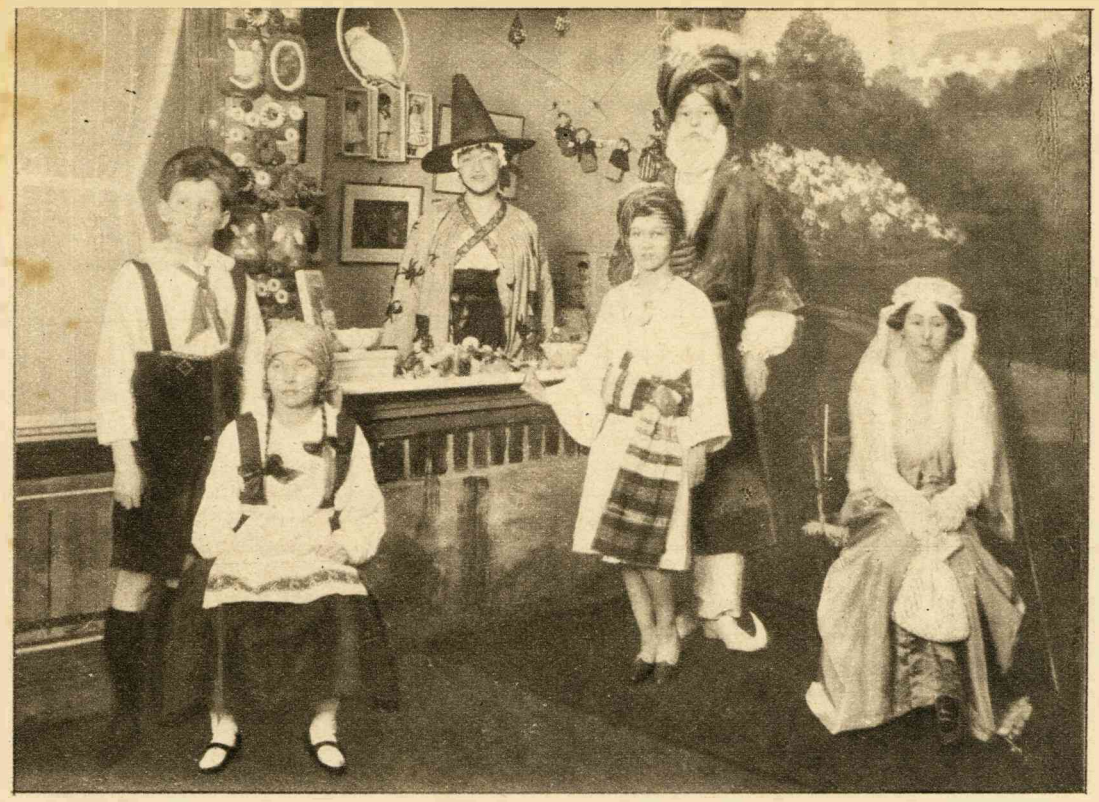
jaar." Met een knik naar Louis. „Daar had ik op geschreven. Voor jou. Maar ik wist niet, dat jij zoo gauw met iets anders zou slagen. Ja, mijn man heeft al een betrekking. Vier mille per jaar," zei ze met galgenhumor.

„Och, och, wat jammer," klaagde Mijnheer Verduin, over zijn kale kruin strijkend. „Wat jammer. 't Was net wat voor mij. Ik moest de stad uit ziet u, anders was ik hier wel eerder geweest. Die brief van u, ik heb er met mijn vrouw om gebulkt. Ik zei dadelijk, daar ga ik zelf op af." — Louis draaide met spitsen vinger zijn trouwring om. „Wat heb je dan in 's hemelsnaam geschreven?" vroeg hij. „Dat je zooveel van visch houdt." — „En ik kan ze niet uitstaan."

„Nu ja, ik dacht dat het een aanbeveling kon zijn." — Mijnheer Verduin klopte haar vaderlijk op den schouder. „U bent een piender wijfje," zei hij.

Ze zette thee uit dankbaarheid voor die woorden. Louis deed hoog, Verduin joviaal-schreeuwerig, zij dwaas van teleurstelling om de houding van Louis. En toen Verduin weg was en Louis zei: „Wat een onuitstaanbare parvenu," zei ze kalm: „'t Leek mij een echte, goedhartige man."

„Als je me nu maar niet meer van die dingen uithaalt. Je laat me een gek figuurslaan." Hij zwaaide met zijn zakdoek. „Bah, die man verspreidde een complete vischlucht." — „Ik wou, dat jij dat deedt," zei ze. En ze meende het.

FANCY FAIR IN DEN HAAG.

Ten bate van de armste der arme kinderen hebben een aantal Haagsche jonge-meisjes een bazar ingericht in de zalen van den Haagschen Kunstkring. De foto geeft 'n hoekje van den bazar, met figuren uit bekende kindersprookjes, als Hans en Grietje, Blauwbaard enz.

Toen de maand om was, en Louis nog steeds zonder betrekking, ging Suze op een morgen uit. Ze zei niet waarheen. In het telefoonboek bij den bakker had ze het adres van Verduin opgezocht. Nieuwstraat 56. Haar gezicht was bleek geworden en schraal, maar de kwieke oogen keken nog even donker en uittartend. Door een enormen, hoogen winkel met veel marmer en veel koper, voorbij bedienden in witte jassen liep ze naar het kantoor, dat achter den winkel was. Verduin trok zelf de deur voor haar open.

„Zoo Mevrouwtje, komt u mij eens opzoeken? Daar doet u goed aan. Gaat u zitten. Gaat u zitten. Wat is er van uw dienst!" Ze plukte haar voile los, die ze voorgebonden had om er niet zoo zielig uit te zien. Maar ze wou nu geen gordijn voor haar oogen.

„Mijn man heeft nog geen betrekking," begon ze. „Dat van die vier mille was 'n verzinsel van me omdat hij niet voor duizend gulden werken wilde. En nog niet wil. Hij is wat eigenaardig." Ze zweeg even, trommelde met haar vinger op tafel. „Ik had op uw advertentie geschreven, omdat hij weer niet geslaagd was met 'n betrekking in Dordrecht. Toen dacht ik ..... enfin, u begrijpt me wel. Nee, nee, zegt u nog niets. Weet u wat ik nu kom vragen? Bent u al voorzien? Daar had ik eigenlijk mee moeten beginnen." Ze lachte. — „Geweest," zei Mijnheer Verduin. „Ik heb zoo'n kwibus hier gehad, die mijn heele journaal volgemodderd heeft. Die kon ik niet gebruiken. Nu scharrel ik zelf maar zoo'n beetje, met een hulp voor de avonduren."

„Kunt u mij gebruiken?" vroeg ze op den man af. „Ik heb wel geen enkele acte, maar ik zal ontzaglijk mijn best doen."

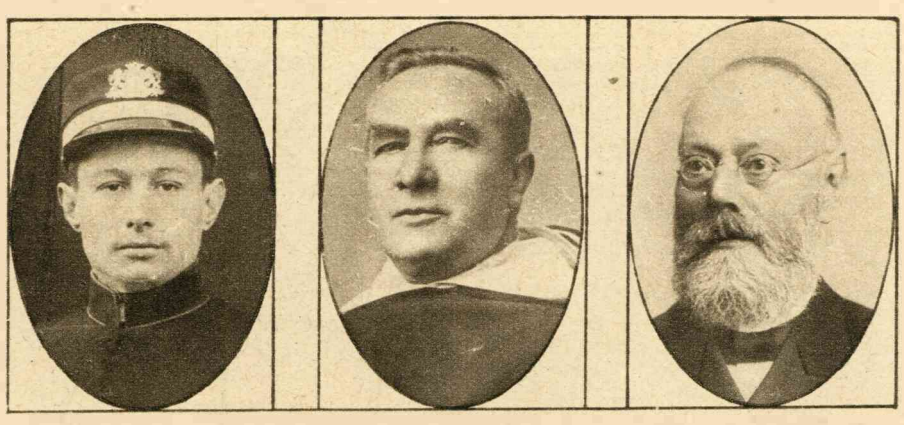
Hij keek haar aan. Er kwam iets zachts in zijn gezicht van zorgeloozen, gezonden man. „En die man van u," begon hij. „Wil die dat? Lummelt die nu maar rond!"

„Neemt u me aan?" vroeg ze. „Janatuurlijk."

Ze stak hem haar hand toe over de tafel. „Top," zei ze. „Maar dan nooit iets van mijn man zeggen hoor! Anders . . ."

„Nou?"

„Dan eet ik uw visch op." — „Ha-ha-ha-" daverde zijn lach. „Ik wou, dat je mijn dochter was."

J. HEILIGERS. — PATER A. VERHOEVEN. — Dr. J. BAART DE LA FAILLE, †

De Slotensche agent van politie HEILIGERS was het, die de plannen van het vijftal jeugdige misdadigers, die een — gelukkig nog verhinderden — aanslag op het kruithuis aan den Haarlemmerweg te Amsterdam pleegden, wist te verijdelen. — Tot deken van Schiedam is benoemd PATER A. VERHOEVEN, pastoor van de parochie van den H. Joannes den Dooper aldaar. — Te Leeuwarden overleed in den ouderdom van 78 jaar Dr. J. BAART DE LA FAILLE, eereburger der stad en Ridder in de orde van den Nederl. Leeuw.

„Ik ook," zei ze.

Dien avond aan tafel raakte mijnheer Verduin niet uitgepraat over dat bijdehande ding. „Cogen, vrouw, daar schiet het vuur uit. Je moet ze gauw eens bij ons vragen. Maar zonder dien man van haar. Die ellendige lammerd. Snap je dat nou Koos, dat zulke juweelen van vrouwtjes altijd zulke lamzakken van mannen hebben?"

„Ben ik een juweel?" vroeg Koos.

„Jij? Reken maar."

„Dan weet je meteen, wat jij bent." Waarop goedlachsche Bram Verduin weer luid los daverde.

Suze had Louis van haar nieuwe functie verteld, heel gewoon, maar op een manier, die niet aan te vallen was. Hij had wel wat gemopperd en vier heele dagen gekopt, maar zij stapte even blijmoedig 's ochtends naar den vischhandel, en kwam met hetzelfde tevreden snuitje 's avonds thuis, waar het meisje-van-alles nu in volle glorie regeerde. Ze hield met haar flinkste „poot," zooals Bram Verduin het bleef noemen, de boeken bij, ontdekte zelfs een vroeger begane fout. — „En nog geen half jaar geleden wist ik niet eens hoeveel f 2400.— per jaar, in de week was," betoogde ze dan tegen verrukten Bram Verduin, of tegen Koos, die niet minder was. — „Ja, maak dat de kat wijs." — „Heusch," zei ze dan, „Lou kan 't getuigen."

Maar daar gingen ze nooit op in.

Uit baloorigheid, zooals hij meende, maar meer, omdat hij het niet langer kon zien, dat zij week aan week, elken morgen wegdraafde om het geld te verdienen voor hen beiden, nam Louis een betrekking aan van vijftien gulden per week, met kans op spoedige verhooging.

Toen hij het haar 's avonds vertelde, met afgewend gezicht, starend in het vuur, dat nu weer kwistig vlamde, te kwistig, dacht ze, trok ze zijn hoofd achterover. „Je bent mijn beste vent," zei ze. „Ik vind het heerlijk." Hij leunde even tegen haar aan. Toen zag ze al weer bezwaren.

„Maar vin-je 't niet erg vervelend? 't Is heusch niet noodig hoor, dat je 't aanneemt. Mijn vischbaasje, goeie, brave man. — slaat me op deze maand. Dat heeft Koos me verteld. Dus Lou . . . . ."

„Nee," zei hij, en hij pookte hard in het vuur.

„Dat kan nu niet Suus. Ik heb 't aangenomen."

„Je vindt het niet lam."

„Nee." En op dat oogenblik vond hij het werkelijk niet naar, zag hij niet al zijn actes voor zich en het einddiploma H.B.S. — en het hongerloontje.

Den volgenden morgen vertelde Suus het stralend. „'t Is een schijntje ziet u. Lou is werkelijk erg knap. Ik vind het zielig voor hem. Maar toch leuk, dat hij het aanpakt, vindt U het ook niet," vroeg ze, blij dat ze nu Louis in de oogen van mijnheer Verduin kon rehabiliteeren.

„Leuk, leuk. Niks meer dan zijn plicht," bromde Bram Verduin.

Ze zette een keurige B neer, voor ze hem aankeek; ze zag er nog mager uit en bleek en wat overspannen.

— Hij sneed een gezegde van haar af met de woorden:

„Dit is geen werk voor je. Koos zegt ook, dat je er zoo miserabel uitziet."

„U gaat me toch niet opzeggen?" scherts-te ze flauwtjes.

„Wanneer moet je man daar zijn?", zei hij afwerend.

„O, Maandag pas."

„DE TOOVERFLUIT".

De Nederlandsche Opera heeft weder een nieuw werk, „De Tooverfluit" van Mozart, op haar repertoire genomen. Onze fotograaf maakte bovenstaande opname van een der tooneelen bij de première.